

Кейтлін Леві

Кейтлін Леві ненавиділа турбулентність, а також необхідність летіти економкласом. Але ось вона на шляху до Маямі у своїй першій діловій поїздці як керівниця відділу івентів компанії «Аврора». Літак так гойдався в повітрі, що золоті браслети на її зап'ястях дзенькали. Сидячи в самому хвості літака, Кейтлін відчувала, що її ось-ось знудить, але індикатор ременів безпеки світився. Вона була затиснута між кремезним чоловіком із волохатими передпліччями та студентом, який заснув ще до зльоту й голосно хропів.

Це було зовсім не схоже на розкішне життя топменеджерки, яке жінка собі уявляла, підписуючи контракт з «Авророю» два тижні тому. Але вона забронювала квитки запізно, і місць у бізнес-класі вже не було. Проходячи повз своїх нових колег, які вже сиділи

в навушниках, із ноутбуками на колінах і келихами шампанського в руках, Кейтлін навіть зраділа, що ніхто не глянув у її бік: ще буде час для незручних розмов-знайомств, коли вони прибудуть до готелю.

Кейтлін летіла до Флориди на *ретрит для керівництва* — щорічний корпоративний виїзд для топменеджерів компанії. Коли вона прийняла пропозицію роботи через *DocuSign*, ексцентричний генеральний директор «Аврори» Джон Шиллер відповів одним рядком: «Саме вчасно для поїздки в Маямі!». (Ані «Вітаємо», ані «Ласкаво просимо до команди», ані навіть «Не можемо дочекатися, щоб ти взялася до справи!».) Було очевидно, що це важлива подія, тож Кейтлін погодилася летіти, навіть попри те, що офіційно ще не взялася до роботи. Цей тиждень мав бути її відпусткою між старою та новою посадами, а її чоловік, Майк, безупинно бурчав через це. Його також дратувало, що доведеться залишитися з дітьми на чотири ночі самому, поки вона, цитуючи Майка, «буде брати участь у тупих тимблдингах і напиватися з новими колегами». Але Кейтлін зовсім йому не співчувала. Їхній син Джої запитав, чи тато буде «нянею», поки мами немає.

— Твій батько — це твій батько, а не няня! — різко кинула вона так, щоб Майк почув із сусідньої кімнати.

Кожен із них мав успішну кар'єру, але Кейтлін — як і більшість знайомих їй жінок, що працюють, — несла на собі весь «психічний тягар» сім'ї. Вона організовувала все, що стосувалося школи, лікарів, дитячих гуртків, спортивних команд. Вона залишалася вдома, якщо хтось хворів, і переносила зустрічі, коли була потрібна дітям. Майк, безперечно, був турботливим бать-

ком — набагато більш залученим, ніж колись її власний тато. Він міняв підгузки, читав на ніч книжки. Вони з Кейтлін заробляли приблизно однаково, але його робота була «важливіша». Завжди.

Коли літак знову різко трусонуло, Кейтлін міцніше вчепилася в підлокітники. Її роздирала тривога — почуття для неї нетипове. Їй було сорок, і вона була успішна (минулого року ледь утиснулася в список «Крейнс» «40 до 40»). Уже майже двадцять років організовувала масштабні корпоративні події. Була дуже амбітна. Колеги за спиною називали її «напруженою». Одного разу асистентка помилково написала їй у гугл-чаті: «Кейтлін *треба* трохи розслабитись! Вона ж не рятує світ, а просто планує вечірки» (асистентку звільнили того ж дня). Раніше Кейтлін працювала лише у великих іменитих компаніях: спочатку в агенції «Едельман», потім консультувала медіахолдинги на кшталт «Конде Наст» і «Герст», а останнім часом очолювала відділ івентів у «Віакомі». Це були бренди, які навіть її батьки легко впізнавали. «Аврора» до таких не належала — компанія існувала з 2017 року, зросла стрімко, але її новизна насторожувала.

Кейтлін надягла навушники з шумопоглинанням, заплющила очі, намагаючись одночасно заглушити хрюпіння сусіда й заспокоїти серце, яке шалено калатало. Її нова асистентка того ранку надіслала розклад ретриту. Спершу їх мали відвезти в Перший готель на поселення, потім усі були записані на спа-процедури. Кейтлін обрала органічний відновлювальний догляд із делікатним шліфуванням шкіри обличчя — сподівалася, що ця процедура відніме хоча б рік з її обличчя.

З п'ятнадцятої до сімнадцятої можна було або піти до басейну чи на пляж, або відпочити в номері й розібрати пошту. Вечір починався о вісімнадцятій коктейлями у «Вотрі» — ресторані на даху готелю, а о двадцятій мала відбутися вечеря в «ZZ's», приватному клубі в Дизайнерському кварталі. Після цього — вечірка, столи були зарезервовані в «LIV», одному з найексклюзивніших клубів Маямі. Там грала якась діджейка на ім'я ANZ, про яку Кейтлін ніколи не чула. (Чому в Маямі все має назви з випадкових літер, які нічого не означають?) Жінка втомилася ще до того, як літак приземлився, — просто від самих думок про все це.

Вони з Майком уже майже нікуди не виходили. Робота й діти — Джої було сім, а Люсінді нещодавно виповнилося дев'ять — виснажували їх. Коли вони познайомилися, Майк був креативним директором у модній рекламній компанії «Діджитас», а Кейтлін працювала в «Конде Наст», організовуючи знакові події на кшталт *Met Gala* чи вечірки *Vanity Fair* після «Оскара». Вони завжди були в русі, пили, танцювали, гарно вдягалися. Тепер же їхні життя перетворилися на звичну рутину сорокарічних: робота, домашні завдання, спорт на вихідних, дні народження, шкільні ярмарки. Джинси. Кросівки. Увечері — піжамні штани. Хоч застрелись.

Подружжя мешкало в Бронксі, дорогому передмісті Нью-Йорка. Кейтлін любила їхній дім — світлий двоповерховий будинок у колоніальному стилі з чотирма спальнями. Любила Майка — здебільшого. Любила своїх дітей — завжди. Любила дертися вгору кар'єрними сходами, справді любила. Але вже до смерті змусилася. Невже це все? Це й є вершина? Вона була виконавчою

віцепрезиденткою у «Віакомі», відповідала за всі події телемереж — *VMA*, *MTV Movie & TV Awards*, рекламні презентації. Робота була прибуткова, поважна. Кейтлін мала і владу, і гроші, та й загалом це не було аж *так* складно. Ще вистачало часу на Джої та Люсінду, навіть на планування нещасного шкільного ярмарку. Вона не шукала нової роботи. Але, як то кажуть, саме тоді її й знаходять.

Одного дня, перед різдвяними святами, їй написав сам Джон Шиллер. Не гедгантер¹. Не директор відділу кадрів «Аврори». Сам генеральний директор. Як він узагалі знайшов її особисту електронну пошту — із прізвиськом після заміжжя, — вона не уявляла. Кейтлін користувалася тією адресою лише для шкільних розсилок і спаму. У темі листа значилося просто «Привіт». Вона сиділа на кухні, пила чай, дивилась у вікно на сад, укритий ранньозимовим інеєм. Відкрила лист:

Кейтлін Леві! Ви людина, з якою я дуже хотів би по-знайомитися. У нас відкрита нова посада, і ви ідеальний кандидат. Івенти — це майбутнє «Аврори», і ви можете стати його частиною! Я додаю в копію свою асистентку Медисон, щоб домовитися про зустріч. Усе вже в процесі. Будьмо,

Джон.

«Будьмо?» Кейтлін знала, що Джон Шиллер не британець, тож не розуміла, до чого тут це «будьмо». Ввечері

¹ Гедгантер (англ. *headhunter* — «мисливець за головами») — це спеціаліст із добору персоналу, який займається пошуком та переманюванням висококваліфікованих фахівців або топменеджерів з інших компаній. — Прим. ред.

вона показала лист Майку, коли діти вже спали, а вони сиділи біля каміна з келихами вина. Сьогодні по телевізору мали показувати «Топшеф», і вони обоє з нетерпінням чекали на шоу. Майк повернув їй телефон, здивовано звівши одну брову.

— Він самозакоханий мудак, — сказав Майк. Чоловік відкинувся на дивані й закинув ноги на журнальний столик, залишаючи на склі розводи від п'ят. Це бісило Кейтлін.

— А хіба «Аврора» — це не якась рекламно-технологічна компанія? До чого тут івенти? — Майк провів рукою по волоссю, яке за останні п'ять років помітно зрідшало. На маківці в нього була лисина завбільшки з хокейну шайбу. Останнім часом Кейтлін часто снилося, що вона зраджує Майка — завжди з якимось безликим чоловіком. Подобиці були нечіткі, зазвичай ініціаторкою була вона сама, а прокидалася жінка з почуттям провини, роздратування й полегшення, що все це лише сон.

— Це не просто *якась там* рекламно-технологічна компанія, це *та сама* компанія, — промовила Кейтлін, роздратована тим, що Майк зовсім не вражений: генеральний директор одного з найгарячіших стартапів особисто звернувся саме до неї. Насправді після листа Джона їй довелося зауглити, чим займаються рекламно-технологічні компанії. Вона дізналася, що йдеться про керування інтернет-рекламою на різних платформах — пошук, відео, мобільні застосунки, але деталі залишалися нечіткими.

— Гарзд, припустимо, — відповів Майк. Він досі працював у «Діджитасі», очолював там медіавідділ. На

відміну від Кейтлін, яка легко знуджувалася на одному місці, Майку подобалася стабільність. — Але навіть якщо їм потрібна людина, яка займатиметься івентами?

Кейтлін не знала. Вона ще навіть не відповіла Джону.

— Не впевнена, але дізнаюся, — сказала жінка.

Майк знизав плечима.

— Як хочеш. Я краєм вуха чув, що Джон Шиллер — той ще базікало. Єдине, що він уміє, — це збирати гроші. Але, певно, якщо поруч правильні люди, йому нічого більше й не треба. Та й ти, звісно, стала б надбанням для будь-якої керівної команди. — Він пересів ближче й почав масажувати їй плечі, розкаючись за свій тон.

Кейтлін розплющила очі — літак різко хитнуло набік, турбулентність була настільки сильна, що розбудила сонного підлітка на місці біля проходу. Той натягнув кепку на очі й швидко поринув назад у сон. Кейтлін дістала телефон і відкрила pdf-файл із презентацією, яку мала показати завтра. Жінці ще треба було над нею попрацювати, але місця, щоб розкрити ноутбук, не вистачало: рука сусіда майже лежала в неї на колінах. На першому слайді на чорному тлі був напис: «Івенти в “Аврорі” — новий світ!». На наступному — коротке представлення самої Кейтлін: її портрет, коротка біографія, марковані пункти з головними досягненнями на попередніх посадах. Вона зробила ще два слайди — «Нова стратегія організації івентів» і «Фінансові цілі та перспективи», але вони поки що були порожні, й Кейтлін не знала, чим їх заповнити.

Хоча жінка вже розмовляла з Джоном про компанію та її дивовижні технології, вона досі не розуміла,